

[Jørgen Jensen]

ne for at drive dem i det hele taget. Vi pegede således på, at renteudgiften pr. arbejder i Danmark udgør 64.000 kr. om måneden, medens den i Vesttyskland kun er det halve, nemlig ca. 32.000 kr. om måneden.

Disse forhold var helt eksakte dengang, og de er ikke blevet bedre siden da. Skal vi vurdere, om der er forskel på debatten dengang og nu, kunne vi vel også kigge en lille smule på, om der er sket nogen reelle ændringer, om nogle af de løfter, man gav dengang, og som gav forhåbning om, at situationen blev bedre, er blevet opfyldt.

Både dengang og i dag har vi fået forsikring om, at man kun gennem en stram indkomtpolitik kunne skabe forudsætninger for en nedsættelse af renten, og man taler om betalingsbalancen som det spøgelse, der gør, at man ikke kan gøre noget ved renten. Det er rigtigt, at renten er en del af den økonomiske politik, er en del af indkomtpolitikken, og derfor kan det ikke undre nogen, når den sidste taler nævnte indkomtpolitikken og dens skadelige følger. Her vil jeg henvise til vismændenes rapport fra maj 1978, hvor de tydeligt siger, at der, hvis indkomtpolitikken lykkes, sker en forøgelse af profitandelen, først og fremmest i de udlandskonkurrerende erhverv, men formentlig i nogen grad også i de rene hjemmemarkedserhverv.

Der er ingen tvivl om, hvad målsætningen med indkomtpolitikken var, hvad det var, man ville opnå med den. Så kan man spørge, om vi ikke har fået en forstærket indkomtpolitik i de måneder, der er gået siden maj 1978. Jo, vi har fået en stramning på en lang række områder; vi har fået momsforhøjelse, og skatten er, når vi tager både kommune- og statsskat med i betragtning, ikke faldet, som man ønsker at tale om, den er tværtimod gået i vejret. Reallønnen er faldet. I en lang periode var det os, der påviste det og sagde, at det var resultatet af den politik, der blev ført, men nu må man erkende det, fordi de eksperter, der i EF og OECD plejer at være retningsgivende for regeringens økonomiske politik, nu erkender, at Danmark har haft et reallønsfald.

Det er også sådan, at de meget stærkt opreklamerede forbedringer for pensionisterne, der skulle komme her til 1. januar, ligesom er forduftet i den klare luft, og at der i hvert tilfælde for titusinder af pensionister er sket en direkte forringelse. Også det er en stram-

ning, som i allerhøjeste grad rammer den dårligst stillede del af befolkningen.

Jeg vil videre understrege, at det er en kendsgerning, at fastholdelse af arbejdsløsheden som instrument i den økonomiske politik er en del af den politik, der føres. Selv om man – jeg skal erkende: meget fantasifuldt – fra regeringens side forsøger at skjule arbejdsløsheden gennem nye statistikopstillinger, omflytning af arbejdsløse fra A-kasserne til socialforsorg, kan man ikke skjule, at vi fortsat har 75.000 unge under 25 år, der er ledige, at vi har op mod 180.000 mennesker, som ikke kan få arbejde, og som må betale for en forkert økonomisk politik gennem psykiske og fysiske belastninger.

Men vi må også notere, at det ikke har haft nogen afgørende gunstig virkning for renten, som tværtimod er steget én procent fra dengang, da vi diskuterede det i maj måned 1978, til i dag. Vi må notere os, at det har haft fortsat negativ betydning både for byggeriet og for omkostningerne i virksomhederne, og at det også har givet yderligere mulighed for kæmpespekulationsgevinster til kapitalhaverne.

Finansministeren udtalte i maj måned, at det var rædselsfuldt at høre på den hetz mod regeringen, som kommunisterne førte frem, når vi dokumenterede, at planerne om at udstede for op mod 22 mia kr. statsobligationer i 1978 ville have den virkning, at renten ville blive presset yderligere i vejret. Men det er en kendsgerning, at de indenlandske statslån har det mål at opsuge den til rådighed værende kapitalmængde. Man kan nok så meget komme med forklaringer om, at det er nødvendigt, det er målet med at gøre det. Det er også klart, at den bemyndigelse til at optage indenlandske statslån på 32 mia kr., som der tilsyneladende var et flertal for i går, ligeledes havde denne målsætning. Hvis ikke det var målsætningen, hvorfor øger staten så ikke sin udenlandske låntagning til de nødvendige statsudgifter og til en indsats mod arbejdsløsheden, til en betydelig lavere rente end den, man kan tage herhjemme? Det er jo ikke, som man søger at fremstille det, vanskeligt at sikre sig udenlandske statslån.

Disse bemærkninger skal ikke forstås sådan, at kommunisterne mener, vi skal optage udenlandske statslån i tide og utide for at undgå en ændring af vores økonomiske poli-